

JOSEP-RAMON OLIVÉ baríton

Nascut a Barcelona el 1988, va estudiar violoncel, piano i cant a l'Escolania de Montserrat i a l'Escola de Música de Barcelona, graduant-se en Direcció de Cor i Cant Clàssic a l'ESMUC. El 2014 va finalitzar un Màster d'Interpretació a la Guildhall School de Londres i actualment participa en el prestigiós Opera Course de la Guildhall amb el professor Rudolf Piernay i amb el suport de l'Amar-Franes Foster-Jenkins Trust. Olivé col·labora amb orquestres com la Simfònica del Vallès, la Ciudad de Granada, la Barroca Catalana, l'OBC, Le Concert des Nations, Al Ayre Español, la London Handel Orchestra o la Brussels Philharmonie, i ha debutat en els escenaris europeus més importants en òperes

com *Le nozze di Figaro*, *Orfeo*, *Dido & Aeneas*, *Le donne curiose* de Wolf-Ferrari, *El rapte de Lucrecia* de Britten i *Agrippina* de Händel, en concert amb els *Rèquiem* de Mozart, Brahms i Fauré, el *Carmina Burana* i el *Magnificat* de Bach, així com amb diversos cicles de *lieder* de Schubert, Schumann o Brahms.

Entre altres guardons ha rebut el segon premi i el premi a la jove promesa del Concurs de Cant 'Symphonies d'Autòme' de Mâcon, el primer premi i el del Públic en el Händel Singing Competition de Londres i ha estat nominat Young Artist 2015 per Oxford Lieder. També ha enregistrat pels segells Alia-Vox, Columna Música, Discmedi, Musièpoca i Phaedra i és membre de la Capella Reial de Catalunya, dirigida per J. Savall. Durant la temporada 2015-16, és artista resident de la Fundació Catalunya-La Pedrera i de l'Ateneu-CMEM de Banyoles.

JORDI ARMENGOL piano

Va estudiar a l'Escolania de Montserrat i, més tard, amb A. Attenelle i J. Mora a l'Escola de Música de Barcelona, on va rebre el diploma de recital de la Guildhall School de Londres, al Conservatori de Tarragona i a Freiburg amb V. Berzon. Armengol ha actuat com a pianista acompanyant per tot el territori català, Espanya, França, Estònia i Guatemala. També ha treballat amb directors de cor com J. Casas, J. Vila, J. Duijck i X. Puig i amb directors d'orquestra com S. Brotons, A. Ros-Marbà, J. Pons, J. López Cobos, sir N. Marriner, H. Rilling i D. Barenboim, entre d'altres, o com a pianista acompanyant de les classes de flauta de M. Martínez i de cant amb M. Dayme, R. Smith, D. Aldea i A.L. Chova i en les classes d'oboè i fagot a l'ESMUC.

Ha enregistrat per a Catalunya Música i Ràdio 4, a més d'un CD amb obres de C. Taltabull amb el Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, del qual n'és el pianista. També participa en concerts de cambra i treballa habitualment amb la soprano E. Copons i el baríton J. R. Olivé i és professor de piano i música de cambra a l'Escola de Música de Barcelona.

MÚSICA DE CAMBRA

JOSEP-RAMON OLIVÉ: SCHUMANN DICHTERLIEBE

3 DE MAIG DE 2016
SALA 4 ALICIA DE LARROCHA

Josep-Ramon Olivé baríton
Jordi Armengol piano

L'AUDITORI

Lepant 150
08013 Barcelona

Segueix-nos a

Comenta aquest concert amb
#auditori #cambra

PROGRAMA

MAIG DE 2016

DIMARTS 3

20.30h

Josep-Ramon Olivé baríton · Jordi Armengol piano

- 1/ ROBERT SCHUMANN** *Dichterliebe, op.48* (1840) 30'
Zwickau, Saxònia 1810 – Edenich, Renània 1856
1. Im wunderschönen Monat Mai
 2. Aus meinen Tränen sprießen
 3. Die Rose, die Lilie
 4. Wenn ich in deine Augen seh'
 5. Ich will meine Seele tauchen
 6. Im Rhein, im heiligen Strome
 7. Ich grolle nicht
 8. Und wüssten's die Blumen
 9. Das ist ein Flöten und Geigen
 10. Hör' ich das Liedchen klingen
 11. Ein Jüngling liebt ein Mädchen
 12. Am leuchtenden Sommermorgen
 13. Ich hab' im Traum geweinet
 14. Allnächtlich im Traume
 15. Aus alten Märchen winkt es
 16. Die alten, bösen Lieder

PAUSA

15'

- 2/ MAURICE RAVEL** *Histoires Naturelles* (1906) 18'
Ziburu 1875 – París 1937
1. Le paon
 2. Le grillon
 3. Le cygne
 4. Le martin-pêcheur
 5. La pintade

- 3/ PAU CASALS** *Lo blat és segat* (1897) 3'
El Vendrell 1876 – San Juan de Puerto Rico 1973
- Silenci* (1940) 4'

- 4/ ENRIC MORERA** *L'Oreneta* (1926) 2'
Barcelona 1865-1942

- 5/ EDUARD TOLDRÀ** *Cançó de vela* (1926) 3'
Vilanova i la Geltrú 1895 – Barcelona 1962
- Romanç de santa Llúcia* (1924) 2'
- Camins de fada* (1926) 2'

El temps i la durada del concert són aproximats.

Mitjans patrocinadors

Agrairíem que apaguéssiu els mòbils, desactivéssiu les alarmes sonores i continguéssiu els estossecs. Un mocador redueix notablement el soroll.

LAVANGUARDIA

CATALUNYA RÀDIO **3**

COMENTARI

Oriol Pérez Treviño

Poques obres poden ajudar-nos a comprendre la intencionalitat i la voluntat expressiva del moviment romàntic com el *Dichterliebe*, op. 48, de Schumann. Més enllà dels prou coneguts paral·lelismes entre la vida personal i l'obra musical del compositor de Zwickau, el cert és que aquest cicle de *lieder* schumannianà (amb permís d'altres, com el *Liederkreis*, op. 39, o el *Frauenliebe und-leben*, op. 42) s'erigeix com un paradigma de l'anhel romàntic en la fusió entre la poesia i la música. I dins aquesta fusió, dient-ho amb les paraules de Martin Geck; les idees per assolir una "poesia universal" i una "obra d'art total"; aquest darrer, un concepte compartit per altres compositors que, com ja és ben sabut, va esdevenir un motor creatiu de grans conseqüències per a Wagner.

En la comesa, però, d'assolir aquesta fusió cal tenir en compte la trajectòria desenvolupada per Schumann fins a l'any 1840, en què va iniciar la composició de *lieder*. Si fins aquell moment havia conreat bastament una obra pianística que, certament, ha de ser llegida com la materialització musical de les intencionalitats poètiques de literats com Richter, Hoffmann o Schlegel, entre d'altres, el cert és que a partir del 1840 (el mateix any que va fer-se realitat el seu casament gairebé utòpic amb Clara Wieck!) Schumann decantà la seva creació cap al món del *lied* amb una facilitat i rapidesa extraordinàries. Així, sense anar més lluny, el *Dichterliebe* fou compost entre el 24 de maig i l'1 de juny de 1840.

Schumann, que concebia la composició com una entrada al regne dels somnis i que en una carta a Hermann Hirschbach reconeixia

haver considerat la música vocal inferior a la instrumental, sembla que va començar a canviar radicalment d'opinió el 1838 en sentir cantar Pauline Viardot-García. I aquella audició fou el pòrtic per submergir-se en la composició de cançons i acabar confessant a Clara: «el somiar i el musicar m'estan matant ara; podria morir. Ai, Clara, quina benedicció és compondre per a la veu! He estat massa temps ignorant-la».

L'audició a què se'ns convida avui és una meravellosa oportunitat per immergir-nos en un art que, sense gaire marge d'error, podem qualificar d'absolut. Un absolut que s'assoleix, en primer lloc, per la plena superació dels antics patrons compositius del *lied* de la generació anterior a Schumann (pensem en Schubert) i l'entrada a una dimensió sonora on tot és suggestió, enigma i fantasia. El que Schumann ens assenyala en el *Dichterliebe* no és només la història d'un procés cap a la decadència de l'amor del poeta, sinó també un assenyalar directament l'interior de cadascú de nosaltres. Aquesta mirada interior és assolida gràcies a un acompanyament pianístic que ja no és tan sols un acompanyament, sinó una interlocució entre la veu del text i la nostra pròpia veu interior.

Com a contrapunt a l'univers romàntic de Schumann, el programa ens proposa diferents mostres per a veu i piano de finals del segle XIX i inicis del XX. Des del petit cicle de Ravel *Histoires naturelles* amb textos de Jules Renard fins a mostres de compositors catalans tan diferents i, a la vegada, pròxims entre ells com són Casals, Toldrà i Morera, aquestes cançons ja no només seran l'esmentat contrapunt sinó una oportunitat d'or per gaudir del talent i les dots vocals d'Olivé, una de les veus més reeixides i amb més projecció de la generació més jove del nostre panorama musical.

Concert enregistrat per Catalunya Música i RNE que s'emetrà properament

Cat **M**úsica **rne**